

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

ΘΕΜΑ Α

A1.α

- 1.α
- 2.β
- 3.β

A1.β

- παρ' ἧν → αναφέρεται στη λέξη όδόν
- ὑπὲρ ὧν → αναφέρεται στη λέξη παραφράγματα

ΘΕΜΑ Β

B1.

Ο βασικός εκφραστικός τρόπος με τον οποίο ο Πλάτωνας παρουσιάζει το θέμα του μύθου είναι η **αλληγορία**. Με το ρήμα «ἀπεικάζω» (ἀπεικάζω= απεικονίζω, παρομοιάζω) ο Πλάτων μάς εισάγει στην αλληγορία του σπηλαίου: καλεί τον Γλαύκωνα να παρομοιάσει, να φανταστεί τον αισθητό κόσμο σαν μια σκοτεινή σπηλιά και τους ανθρώπους σαν δεσμώτες. Η αλληγορία είναι ένας εκφραστικός τρόπος, με τον οποίο ο συγγραφέας «άλλα λέει και άλλα εννοεί» (αλληγορία< άλλος+αγορεύω) και μοιάζει ως προς τη λειτουργία της με την παρομοίωση και την μεταφορά. Είναι, όμως, μια εκτεταμένη παρομοίωση ή μεταφορά, με την οποία ο αφηγητής, χρησιμοποιώντας ένα σύνολο συμβολισμών, παρουσιάζει με παραστατικό τρόπο ιδέες, έννοιες και θεωρίες που έχουν ήδη αναλυθεί ή θα αναλυθούν. Ο Πλάτων με την αλληγορία του σπηλαίου παρουσιάζει με τρόπο παραστατικό τις ιδέες του, κάνει πιο κατανοητές δύσκολες φιλοσοφικές έννοιες και κερδίζει την προσοχή και το ενδιαφέρον του αναγνώστη.

ἀπεικάζω: απομιμούμαι, απεικονίζω, παρουσιάζω μέσα από μια παραβολή / σύγκριση. Η χρήση του συγκεκριμένου ρήματος στην αρχή της αφήγησης, που είναι γνωστή ως ο «(πλατωνικός) μύθος του σπηλαίου», σηματοδοτεί την έναρξη ενός λόγου αλληγορικού. Μια αλληγορία συνεπάγεται πως όσα λέγονται έχουν και ένα άλλο επίπεδο σημασιών, πως οι λέξεις, οι έννοιες και οι περιγραφές έχουν πέρα από την κυριολεκτική τους και μια συμβολική σημασία.

Ο Σωκράτης παρουσιάζει εδώ ένα από τα βασικά θέματα του μύθου: την επίδραση που ασκεί η παιδεία ή η απαιδευσία στην ανθρώπινη φύση και κατ' επέκταση στην ανθρώπινη κοινωνία (««τὴν ἡμετέραν φύσιν παιδείας

τε περί καὶ ἀπαιδευσίας»). Κατὰ τον Πλάτωνα, ἡ παιδεία συνδέεται ὀργανικά με τὴν ἰδανική πολιτεία: ἡ πόλις μπορεῖ νὰ διοικηθεῖ ὀρθά καὶ δίκαια μόνο ἂν οἱ φιλόσοφοι («οἱ πεπαιδευμένοι») γίνουν ἄρχοντες ἢ οἱ ἄρχοντες φιλόσοφοι.

παιδεία καὶ ἀπαιδευσία: Με τὶς λέξεις αὐτές ὀρίζεται μὴ πρώτη θεματική γιὰ τὸν μῦθο τοῦ σπηλαίου: ὁ Πλάτων θὰ μιλήσει ἀλληγορικά περὶ παιδείας (καὶ ἐλλειψη παιδείας). Στὴν Πολιτεία γενικότερα ἡ ἀναφορά στὴν παιδεία γίνεται πάντα σὲ σύνδεση με τὴν ἠθική διαπαιδαγώγηση τῶν πολιτῶν (424a): τροφή γὰρ καὶ παίδευσις χρηστὴ σφωζομένη φύσεις ἀγαθὰς ἐμποιεῖ, καὶ αὗτὲς φύσεις χρησταὶ τοιαύτης παιδείας ἀντιλαμβάνονται ἔτι βελτίους τῶν προτέρων φύονται [:γιατί ἡ καλὴ ἐκπαίδευση καὶ ἡ ἀνατροφή, ἂν διατηρεῖται, γεννᾷ καλὰς φύσεις, καὶ πάλι οἱ χρηστὲς αὐτὲς φύσεις, ὅταν λάβουν μὴ τέτοια ἀνατροφή, θὰ γίνουν ἀκόμη καλύτερες ἀπὸ τὶς προηγούμενες – μετὰφραση Ι. Γρυπάρης]. Στὸν μῦθο τοῦ σπηλαίου, ἐιδικότερα, ἡ ἀναφορά στὴν παιδεία ἔχει καὶ γνωσιολογικὸ περιεχόμενο: πὼς μπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ γνωρίσει τὴν ἀλήθεια, καὶ μάλιστα τὸ ἀληθινὰ ὑπαρκτό;

Οἱ δεσμώτες εἶναι οἱ ἀπαιδευτοὶ ἄνθρωποι τῆς πολιτικῆς κοινωνίας. Γνωστικά βρίσκονται στὸ στάδιο τῆς «δόξας» καὶ μάλιστα στὴν κατώτερη βαθμίδα τῆς, ἐκείνῃ τῆς «εἰκασίας» («Ἰδὲ γὰρ ἄνθρώπους οἷον ἐν καταγείῳ οἰκῇ σπηλαιώδει»). Ἐμπιστευόμενοι τὰ ψευδῆ καὶ ἀπατηλὰ δεδομένα τῶν αἰσθήσεων, θεωροῦν ὡς πραγματικὸτητα τὶς σκιὰς τῶν πραγμάτων. Καθηλωμένοι ἀπὸ τὴν παιδικὴ τους ἡλικία στὴν ἀμάθειά τους («ἐκ παίδων»), ἀδυνατοῦν νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν πλάνη τους. Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, που ἀγνοοῦν τὴν ἀλήθεια, δέσμιοι τῆς πλάνης τους καὶ τοῦ περιορισμένου ὁπτικοῦ / γνωστικοῦ τους πεδίου, ἀδυνατοῦν νὰ υπηρετήσουν τόσο τὸ ἰδιωτικὸ ὅσο καὶ τὸ δημόσιο καλόν. Δὲν μποροῦν νὰ περιστρέψουν ὀλικά τὴν κεφαλὴ τους («κύκλω περιάγειν») τόσο κυριολεκτικά ὅσο καὶ μεταφορικά, προκειμένου νὰ ἐπιτύχουν μὴ ὑπαρξιακὴ ἀλλαγὴ. Ἐτσι, οἱ δεσμώτες συμβολίζουν τοὺς ἀπαιδευτοὺς πολίτες: χωρὶς κρίση καὶ ἀβουλοὶ, παρασύρονται ἀπὸ φιλόδοξους δημαγωγούς, λαϊκιστὲς καὶ διεφθαρμένους πολιτικούς, που κυβερνοῦν παρασύροντας τὸ πλῆθος σὲ λανθασμένες ἀποφάσεις με σκοπὸ τὴν ἐξυπηρέτηση τῶν δικῶν τους συμφερόντων.

Οἱ ἀλυσίδες/τὰ δεσμά, δηλαδή τὰ ψευδῆ καὶ ἀπατηλὰ δεδομένα τῶν αἰσθήσεων, κρατοῦν τοὺς ἀνθρώπους δέσμιους καὶ ἐγκλωβισμένους στὴν ἀμάθειά τους ἀπὸ τὴν παιδικὴ τους ἡλικία, υποχρεώνοντάς τους νὰ βλέπουν μόνο τὶς σκιὰς τῶν ὄντων στὸ τοίχωμα τοῦ σπηλαίου («ἐν ταύτῃ ἐκ παίδων ὄντας ἐν δεσμοῖς καὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς ἀγκῆνας, ὥστε μένειν τε αὐτοὺς εἰς τε τὸ πρόσθεν μόνον ὄραν»). Δὲν τοὺς ἀφήνουν νὰ ἀντιληφθοῦν τὴν πραγματικὸτητα με τὴ βοήθεια τῆς λογικῆς καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Σὲ ἓνα ευρύτερο πλαίσιο, οἱ ἀλυσίδες εἶναι ἡ προσήλωση στὰ υλικά ἀγαθὰ σὲ βάρος τῶν πνευματικῶν καὶ ἠθικῶν ἀξιών.

Τέλος, οἱ σκιὰς καὶ οἱ ἀντίλαλοι που φθάνουν ὡς τοὺς δεσμώτες εἶναι τὰ δεδομένα τῶν αἰσθήσεων, τὰ ὁποῖα οἱ δεσμώτες ἐκλαμβάνουν ὡς ἀληθινὴ πραγματικὸτητα («ἂν τι ἐωρακέναι ἄλλο πλὴν τὰς σκιάς τὰς ὑπὸ τοῦ πυρὸς εἰς τὸ καταντικρὺ αὐτῶν τοῦ σπηλαίου προσπιπτούσας;»). Πρόκειται γιὰ τὰ αἰσθητὰ πράγματα, τὰ ἀντιληπτά δια τῶν αἰσθήσεων, τὰ θολὰ, σκιώδη καὶ ψευδῆ «ομοιώματα», τὰ ἀπεικασμάτα, τὰ εἰδῶλα τῶν ἰδεῶν, τῶν νοητῶν ὄντων, που εἶναι καὶ τὰ μόνῃ ἀληθινὰ. Οἱ δεσμώτες ἔχουν ἀπόλυτὴ ἐμπιστοσύνη στὰ δεδομένα τῆς αἴσθησης καὶ πιστεύουν πὼς ἡ μόνῃ πραγματικὸτητα εἶναι ὅ,τι βλέπουν ἢ ἀκούν. Μέσα στὴν πλάνη τους, μάλιστα, συνδέουν τοὺς ἡχούς με τὶς σκιὰς που βλέπουν καὶ πιστεύουν ὅτι τοὺς ἡχούς παράγουν οἱ σκιὰς («οἷε ἂν ἄλλο τι αὐτοὺς ἡγεῖσθαι τὸ φθεγγόμενον ἢ τὴν παριοῦσαν σκιάν;»)

B2.

Πρόλογος

Τόσο το απόσπασμα από το έργο «1984» του Τζωρτζ Όργουελ, όσο και η αλληγορία του σπηλαίου από την πλατωνική «Πολιτεία» παρουσιάζουν μία δυστοπική πραγματικότητα, στην οποία οι πολίτες είναι εγκλωβισμένοι σε μία ψευδαίσθηση, συνεχώς τροφοδοτούμενοι με απατηλά ερεθίσματα, που τους αποπροσανατολίζουν από την αλήθεια.

ΟΜΟΙΟΤΗΤΑ: Η κατάσταση πλάνης των ανθρώπων, η αποξένωσή τους από την πραγματικότητα και ο συσχετισμός των συνθηκών αυτών με την πολιτική κοινωνία.

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ:

- Προβάλλεται ως βασική υποχρέωση των πολιτών η άνευ όρων πίστη στο Κόμμα, ακόμα κι αν αυτό παρέχει αναληθή δεδομένα (*Στο τέλος, το Κόμμα θα ανακοίνωνε ότι δύο και δύο έκαναν πέντε, κι εσύ θα έπρεπε να το πιστέψεις*)
- επικρατεί η λογική του ισχυρού → η κεντρική ηγεσία αρνείται την εμπειρική γνώση και την εξωτερική πραγματικότητα (*αρνιόταν όχι μόνο την εγκυρότητα της εμπειρίας, αλλά και την ύπαρξη της εξωτερικής πραγματικότητας*)
- η κοινή λογική αντικαθίσταται από την «αίρεση των αιρέσεων».

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ:

- Οι δεσμώτες επίσης αγνοούν τον εξωτερικό κόσμο, αλλά ακόμα και τον υπόλοιπο χώρο του σπηλαίου, αφού παραμένουν έγκλειστοι σε αυτό από την παιδική ηλικία τους, δέσμιοι στα πόδια και στον αυχένα και άρα αναγκασμένοι να αντικρίζουν μόνο ό,τι βρίσκεται ευθεία μπροστά τους (*ἐν ταύτῃ ἐκ παίδων ὄντας ἐν δεσμοῖς καὶ τὰ σκέλη καὶ τοὺς αὐχένας, ὥστε μένειν τε αὐτοὺς εἰς τε τὸ πρόσθεν μόνον ὄραν, κύκλῳ δὲ τὰς κεφαλὰς ὑπὸ τοῦ δεσμοῦ ἀδυνάτους περιάγειν*).
 - Όπως οι πιστοί του Κόμματος, έτσι και αυτοί βιώνουν μια ψευδαίσθηση, καθώς θεωρούν ως αληθινά όντα τις σκιές των αντικειμένων- ομοιωμάτων που μεταφέρονται πίσω από το τείχιο, τις οποίες δημιουργεί η φωτιά στον απέναντί τους τοίχο του σπηλαίου (*τοὺς γὰρ τοιοῦτους πρῶτον μὲν ἑαυτῶν τε καὶ ἀλλήλων οἶε ἂν τι ἑωρακέσθαι ἄλλο πλὴν τὰς σκιὰς τὰς ὑπὸ τοῦ πυρὸς εἰς τὸ καταντικρὺ αὐτῶν τοῦ σπηλαίου προσπιπτούσας; / Εἰ οὖν διαλέγεσθαι οἴοι τ' εἶεν πρὸς ἀλλήλους, οὐ ταῦτα ἡγῆ ἂν τὰ ὄντα αὐτοὺς νομίζειν ἅπερ ὀρῶεν;*).
- Για τους δεσμώτες του σπηλαίου, που αντλούν τη γνώση με τις περιορισμένες αισθήσεις τους, αληθινά υπαρκτό είναι οι σκιές. Οι δεσμώτες ζουν μέσα σε μια ψευδαίσθηση (Φάκελος Υλικού, σελ. 82)
- Με την φράση του Σωκράτη στον Γλαύκωνα «Ὁμοίους ἡμῖν», η κατάσταση των δεσμοτών και εδώ συνδέεται με την πολιτική κοινωνία της εποχής, στην οποία κυριαρχούν οι δημαγωγοί και οι πολίτες καθίστανται έρμαια προπαγάνδας, βυθισμένοι στην άγνοια και στις προκαταλήψεις - κατάσταση παρόμοια με αυτή που παρουσιάζει και ο Τζ. Όργουελ στο έργο του.
- Εφόσον και εμείς –διδάσκει ο Πλάτων– έχουμε συνηθίσει και αντιλαμβανόμαστε και ζούμε την καθημερινή μας πραγματικότητα με βάση την επισφαλή γνωσιολογικά εικόνα που μας δίνουν οι αισθήσεις, και δεν είμαστε πρόθυμοι να αμφισβητήσουμε τους περιορισμούς τους, ζούμε επίσης

εγκλωβισμένοι σε έναν κόσμο απατηλό (Φάκελος Υλικού, σελ. 82).

ΔΙΑΦΟΡΑ: Ο ΡΟΛΟΣ ΤΩΝ ΑΙΣΘΗΣΕΩΝ ΚΑΙ Η ΣΥΝΔΕΣΗ ΤΟΥΣ ΜΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΠΑΡΑΛΛΗΛΟ:

- Το Κόμμα απαιτεί από τους πολίτες να απορρίψουν τα δεδομένα της ακοής και της όρασης. όπως δηλώνεται στο χωρίο «*Το Κόμμα σου έλεγε να απορρίπτεις τη μαρτυρία των αυτιών και των ματιών σου*», με επιτηδευμένα επιχειρήματα και στρεψοδικίες, ούτως ώστε να αναιρέσει πιθανές αντιρρήσεις.
- Ο ήρωας Γουίνστον προβάλλει ως ορθά, αυθεντικά και αμετάβλητα τα εμπειρικά δεδομένα του υλικού κόσμου (*Ο υλικός κόσμος υπάρχει, οι νόμοι του δεν αλλάζουν*), παραθέτοντας τα παραδείγματα της πέτρας, του νερού και της βαρύτητας (*Οι πέτρες είναι σκληρές, το νερό είναι υγρό, τα ελεύθερα αντικείμενα πέφτουν προς το κέντρο της γης*).
- Αξίζει να σημειωθεί ότι ο ίδιος ο ήρωας είχε επίγνωση της πλάνης, επισημαίνοντας την σπουδαιότητα της ελευθερίας έκφρασης της αλήθειας της στηριζόμενης στην κοινή λογική και όχι στις πολιτικές επιταγές (*«Ελευθερία είναι η ελευθερία να λες ότι δύο και δύο κάνουν τέσσερα. Αν αυτό θεωρηθεί ως δεδομένο, όλα τα άλλα ακολουθούν»*).

ΔΙΔΑΓΜΕΝΟ:

- Σε αντίθεση με το απόσπασμα από το «1984», στην πλατωνική αλληγορία οι αισθήσεις λειτουργούν ως τα συμβολικά «δεσμά» και είναι η αιτία της παραπλάνησης των δεσμοτών, οι οποίοι τις θεωρούν ως ορθές και στερούνται, έτσι, της αλήθειας του κόσμου των Ιδεών, ο οποίος μόνο με τις νοητικές διεργασίες μπορεί να προσεγγιστεί.
- Η όραση εδώ δεν προβάλλεται ως πηγή της αλήθειας, αφού οδηγεί τους δεσμώτες στο αυθαίρετο συμπέρασμα ότι οι σκιές - οι οποίες λειτουργούν επίσης συμβολικά για τα δεδομένα των αισθήσεων - αποτελούν το αληθινό υπαρκτό, παρέχοντας μια επισφαλή γνωσιολογικά εικόνα (*Εἰ οὖν διαλέγεσθαι οἱοί τ' εἶεν πρὸς ἀλλήλους, οὐ ταῦτα ἡγῆ ἂν τὰ ὄντα αὐτοὺς νομίζειν ἄπερ ὀρῶεν;*)
- Οι δεσμώτες τις εμπιστεύονται απόλυτα, χωρίς συνείδηση της πλάνης τους, όπως, αντίστοιχα, και οι πολίτες γίνονται άθυρμα επικίνδυνων ηγετών - σε αντίθεση με τον Γουίνστον, ο οποίος γνώριζε την παραπλανητική σκοποθεσία του Κόμματος.
Με την επαναλαμβανόμενη, μάλιστα, χρήση της λέξης ἄτοπος, υποβάλλεται η θέση πως η τόσο αυτονόητη ένταξη των ανθρώπων στον κόσμο των αισθήσεων αποτελεί μια αλλόκοτη στέρηση λογικής (Φάκελος Υλικού, σελ. 82)

Επίλογος:

Επομένως, γίνεται φανερό πως τα δύο κείμενα συμπίπτουν ως προς την αλληγορική παρουσίαση της πλάνης της πολιτικής κοινωνίας και των μελών της, καυτηριάζοντας την απαιδευσία και την άκριτη αποδοχή προπαγανδιστικών μηνυμάτων. Ωστόσο, διαφοροποιούνται ως προς τον ρόλο των αισθήσεων, καθώς ο Τζ. Όργουελ τις θεωρεί οδηγό προς την αλήθεια, ενώ ο Σωκράτης, και μέσω αυτού ο Πλάτων, πηγή της άγνοιας.

B3.

1. οισοφάγο
2. φόρος
3. φορέματα
4. φέρσιμό
5. φερέφωνό

B4. (ΔΕΝ ζητείται αιτιολόγηση -δίνεται προς διευκόλυνση των μαθητών/-τριών)

1. Λάθος (η 7η επιστολή)
2. Λάθος (νέος ενδιαφέρθηκε για την πολιτική, ωστόσο απογοητεύτηκε και απομακρύνθηκε από οποιαδήποτε φιλοδοξία συμμετοχής στα κοινά της Αθήνας)
3. Σωστό
4. Σωστό
5. Λάθος (δεν διαθέτουν προσωπική περιουσία ούτε καν οικογένεια, για να είναι αδέκαστοι, ανεπηρέαστοι και ολόψυχα αφοσιωμένοι στο κοπιώδες λειτούργημά τους)

ΑΙΔΙΑΚΤΟ ΚΕΙΜΕΝΟ

ΘΕΜΑ Γ

Γ1.

και φάνηκε σε αυτόν, ότι τον πλησίασαν δύο γυναίκες επιβλητικές, η μεν μία εκ των δύο ευπρεπής στην όψη και εκ φύσεως ευγενής, στολισμένη μεν στο σώμα από καθαρότητα και στα μάτια ντροπαλή και όσον αφορά τον τρόπο που στεκόταν είχε σωφροσύνη, με ρούχο λευκό, η δε άλλη καλοθρεμμένη, ώστε να είναι ευτραφής και απαλή, καλλωπισμένη όσον αφορά το χρώμα με τέτοιο τρόπο, ώστε να φαίνεται λευκότερη και πιο ροδαλή απ' ότι ήταν πραγματικά, και στεκόταν έτσι, ώστε να φαίνεται, ότι είναι πιο στητή απ'ότι ήταν απ' τη φύση της, ενώ τα μάτια τα είχε ψηλά, κι έφερε ρούχο μέσω του οποίου να λάμπει όσο το δυνατόν περισσότερο η νεανική της ομορφιά. Παρατηρούσε προσεκτικά δε συχνά γύρω της, και εξέταζε, και αν κανείς άλλος την έβλεπε, ενώ πολλές φορές έριχνε βλέμματα και στη σκιά της. Κι όταν έφτασαν πιο κοντά στον Ηρακλή, εκείνη μεν, που είπαμε πρώτη, προχωρούσε με το ίδιο βήμα, ενώ η άλλη, επειδή ήθελε να προλάβει, έτρεξε μπροστά προς τον Ηρακλή και είπε: Σε βλέπω, ω Ηρακλή, ν' απορείς ποιον δρόμον να πάρεις για τη ζωή σου. Εάν, λοιπόν, με κάνεις φίλη σου, θα σε οδηγήσω σε περισσότερο ευχάριστο και εύκολο δρόμο, και από τα μεν ευχάριστα κανένα δε θα υπάρξει, που να μη το γευθείς, και χωρίς να δοκιμάσεις δυσκολίες, θα περάσεις όλη σου τη ζωή.

Γ2.

Με βάση το παραπάνω απόσπασμα του Ξενοφώντα, κάποτε στον Ηρακλή εμφανίστηκαν στον δρόμο του η Αρετή και η Κακία καλώντας τον να ακολουθήσει ποιον δρόμο θα διαλέξει στη ζωή του. Η Αρετή παρουσιάζεται ως ευπρεπής στην όψη, ευγενική από τη φύση της. Φορά λευκό φόρεμα που συμβολίζει την αγνότητα και την

καλοσύνη, με σώμα καθαρό και με βλέμμα ντροπαλό. Όσον αφορά τη στάση του σώματος της εκπέμπει σωφροσύνη. Από την άλλη μεριά, η Κακία παρουσιάζεται καλοθρεμμένη, παχύσαρκη και μαλακή, σύμβολο της καλοζωίας και της ξεκούραστης ζωής και επιτιδευμένα όμορφη με χρώματα ώστε να φαίνεται πιο λευκή και ροδαλή, απ' ότι είναι στην πραγματικότητα, γεγονός που συμβολίζει τη ματαιοδοξία και την προσήλωση στην εξωτερική εμφάνιση. Η στάση του σώματός της δηλώνει υπεροψία, καθώς προσπαθεί να στέκεται με τρόπο που να τη δείχνει ψηλότερη απ' ό,τι πραγματικά είναι, ενώ η υπεροψία της αυτή επιβεβαιώνεται και από το γεγονός ότι έχει διαρκώς το βλέμμα της ψηλά. Τέλος το φόρεμα της, που αναδεικνύει την νεανική της ομορφιά, είναι δηλωτικό της έμφασης που δίνει στην εξωτερική εμφάνιση και στα υλικά αγαθά.

Γ3.α.

τῆς γυναικός, τῆς φύσεως, τοῦ σώματος, τῆς καθαρότητος,

Γ3.β.

Φάνηθι, μειζόνων ὀψομένη, ἐπεσκόπει, ἀγάγωμεν οὐδεμιᾶ

Γ4.α.

ἰδεῖν ἀπαρέμφατο της αναφοράς στο επίθετο εὐπρεπῇ

τῆς φύσεως ετερόπρωτος προσδιορισμός, γενική συγκριτική από το ὀρθοτέραν

τῷ Ἡρακλεῖ ἀντικείμενο του ἀπαρεμφάτου προσδραμεῖν

ἀποροῦντα κατηγορηματική μετοχή από το Ὅρῳ, ἀναφέρεται στο ἀντικείμενο του ρήματος, σε

Φύλην κατηγορούμενο στο ἐμὲ από τη μετοχή ποιησάμενος

τῶν δὲ χαλεπῶν ετερόπρωτος προσδιορισμός, γενική αντικειμενική στο ἄπειρος

Γ4.β.

εἴ τις ἄλλος αὐτὴν θεᾶται

Δευτερεύουσα ονοματική, πλάγια ερωτηματική, ολικής αγνοίας, ως ἀντικείμενο στο ἀπαρέμφατο ἐπισκοπεῖν, ἐκφέρεται με οριστική γιατί η ερώτηση ἀφορᾷ στο πραγματικό